

1. Vorig jaar rondde ik mijn master kunsteducatie af en voor het vak Nieuwe Geletterdheid was ik op zoek naar een werk dat ik in de geest van opruimkunstenaar Ursus Wehrli makkelijk kon opruimen.

Ik zocht eigenlijk een Bart van der Leek en vond een Piet Mondriaan uit 1917.

Beeld: mijnmondriaan filmpje

2. Ik heb Piet uitgelegd wat een Pecha Kucha is en hij had liever gehad dat het 19 slides waren geweest die 19 seconden blijven staan. Veel spannender. Toch heb ik me braaf aan 20 slides en 20 seconden gehouden. Ik ben niet zo'n held als Piet. Een held op sokken misschien.

Beeld: 20 slides uit notitieboekje

3. Piet vond het dan wel weer dapper dat ik op twee verschillende sokken op het podium sta. 2 voeten, 5 sokken, 10 manieren om een uniek paar sokken te dragen.

Beeld: 5 sokken

4. Met asymmetrie ligt de wereld aan je voeten, moet Piet gedacht hebben.

Een mens is uiteindelijk ook niet symmetrisch dus waarom zou een nieuwe kunst dat wel moeten zijn. Maar Piet ondervond dat de meeste mensen niet van nieuw en verandering houden 'nobody likes change except for a wet baby, had een vriend uit New York hem nog gewaarschuwd.

Beeld: luier

5. De eerste keer dat ik zelf dat spannende van assymetrie in Piet's werk voelde, was toen ik voor dit werk van hem stond. Het ogenschijnlijk super symmetrische werk blijkt bij goed kijken geen enkel midden, spiegel of centraal punt te hebben. Een steeds veranderend landschap waar lijnen en vlakken een dynamisch spel spelen in andere dimensie.

Beeld: compositie met grijze lijnen

6. Dat een abstract ruitvormig werk uit 1918 met zwarte en grijze, dikke en dunnere rechte lijnen me op klaarlichte dag zonder hallucinerende middelen naar een andere dimensie kon brengen was voor mij het eerste bewijs dat Piet's Neo Plasticisme echt kan werken. Of was ik in het loading programma van de Matrix beland. Grenzen vervaagden. Wat was echt en wat niet.

Beeld: The Construct

7. Ik had Piet graag meegenomen naar de overzichtstentoonstelling van Turrell in het Long museum in Shanghai. Waar ik op zondagochtend via een trap een andere dimensie in stapte. De tentoonstelling is noig te zien tot juni dit jaar.

Beeld: James Turrell

8. Ik denk dat James en Piet het uitstekend met elkaar zouden vinden.
Want leefde Piet zelf niet in zijn eigen loading programma? Door het plakken van vlakken op muren werden haaks op elkaar staande muren en vloeren vierdimensionale ruimtes.

Beeld: studio Piet.

9. Weer moet ik denken aan het werk van Turrell die lichtvlakken op de snijlijn van twee muren projecteert en zo een poort naar een andere dimensie maakt. Heel neo plastisch zou Piet zeggen.

Beeld: Turrell hoek

10. Dat zelfs een stoel neo plastische neigingen kan hebben bewees laatst Gerrit Rietveld in het Centraal Museum met de Berlijnse stoel. Ik verwachtte dat de stoel erg oncomfortabel zou zitten maar de asymmetrie leek mijn asymmetrische lichaam juist wonderbaarlijk goed te ondersteunen.

Beeld: Berlijnse stoel

11. In die zin vind ik de rood blauwe stoel van rietveld eerder een toonbeeld van symmetrie, een autonoom en alleenstaande object in de ruimte. Deze stoel zocht niet de verbinding met zijn omgeving en fysiek voelde ik me er niet tot aangetrokken.

Beeld: rood blauwe stoel Rietveld

12. Zou Maarten Baas zich gerealiseerd hebben dat hij met het in fik zetten van Rietveld's De Stijl klassieker mijn asymmetrische De Stijl hart sneller laat kloppen. Het doet me gek genoeg denken aan wat Piet deed met de bloem op zijn gang.

Beeld: smoke rietveld baas

13. Door hem wit te schilderen zette Mondriaan net als Baas de tijd stil maar bewoog in tegengestelde richting. Van de natuur naar het object. Van vergankelijkheid naar de eeuwigheid. Terwijl Baas juist van het object naar de natuur beweegt. Van de eeuwigheid naar vergankelijkheid.

Beeld: bloem op gang Mondriaan

14. Van zwart naar wit van wit naar zwart. De Chinese Hu Lui gelooft in wonderen, in de resonantie tussen haar en onzichtbare krachten. Ze wacht op de toekomst in een duister van een andere grenzeloze wereld.

Beeld: Roos Hu Lui

15. Om te overleven en niet te verdwijnen in het duister van een andere grenzeloze wereld schilderde en verkocht Piet op een gegeven moment meer bloemen aquarellen dan neo plastisch werk. De bloemen signeerde hij weer met Mondriaan om duidelijk aan te geven dat het hier **niet** ging om de neo plastische Mondrian. De naam die hij had aangenomen toen hij in 1911 naar Parijs verhuisde.

Beeld: Roos Mondriaan

16. De goed verkopende bloemen aquarellen waren Piet's alternatief om niet naar het zuiden van Frankrijk te vertrekken en bij een vriend als boer te gaan werken. Dit is overigens gewoon Nederland. Nu te zien in Creil.

Beeld: Mondriaan veld

17. Het werk in Creil plaatst Mondriaan in Nederland op een stuk grond dat bij zijn dood in 1944 nog niet bestond. Wat zou Piet ervan gevonden hebben kijkend vanuit een vliegtuig. Of zou hij meer oog hebben voor Maarten Baas zijn werk?

Beeld: new forrest

18. Het woord NEW zou hem zeker aangesproken hebben. Niet alleen omdat het de helft is van de stad waar hij zijn laatste werk maakte. Maar vooral omdat het net als zijn Victory Boogiewoogie constant in beweging is en heel modern is.

Beeld: i paint modern

19. Dat Piet modern was met wat hij dacht, schreef, schilderde, hoe hij woonde en leefde staat buiten kijf. Maar Mondriaan is met twee a's en een pecha kucha 20 slides

Beeld: Piet mondrian

20. Dus dit is 20. Proost Piet, tijd voor een wijntje.